

Introducere

1888 - Un secol de confruntare între Hristos și biserica Sa

Vineri, 26 august 2011 - Gili Cârstea

Poporul nostru pare disperat după puterea ploii târzii, în aceste zile, iar soluția oficială este rugăciunea. Multă rugăciune. Dimineața la șapte, și seara la șapte. Șapte zile pe săptămână, până la căderea ploii.

Oamenii s-au săturat de vorbe goale. Vor puterea Duhului Sfânt în Ploaia Târzie și nimic altceva. Știu că trebuia să vină, recunosc faptul că deocamdată nu a venit, și deodată s-au decis să o aducă. Cu orice preț.

Nu se întreabă de ce a întârziat. Nu vor să audă explicația cerului pentru seceta nimicitoare de peste 120 de ani. Și nu-i interesează produsul ei final, legământul cel veșnic.

Ei presupun că cererea nu a tunat suficient de tare la urechile lui Dumnezeu, și s-au apucat din nou să strige. Cât se poate de tare și eficient acum. Au mai încercat odată, în 2007, cu proiectul de tristă amintire numit „Operațiunea Ploaie Globală.” Dar nu a mers. Poate pentru că a fost cam neoficial, deoarece Conferința Generală nu s-a implicat direct, cu o administrație căreia îi era rușine și să rostească expresii precum „ploaie târzie” sau „mare strigare.”

Acum este cât se poate de oficial, cu președintele Wilson în frunte și fără niciun fel de opoziție serioasă, colosul fundamentalist al dreptei radicale fiind acum îmbarcat în trenul oficial și invitat la vagoanele de clasa întâi.

Se va lăsa Dumnezeu impresionat de un așa cor de rugăciuni arzătoare, serioase, prelungi? Va veni ploaia? Se va dovedi astfel că am pierdut degeaba peste un secol – cu nebuniile a două războaie mondiale – doar pentru că nimănui nu i-a trecut prin cap că Dumnezeu aștepta rugăciune convergentă, la ore precise și după un program comun, planificat de la centru?

Grupul nostru de studiu crede că motivul întârzierii ploii este unul cât se poate de serios: Dumnezeu a fost gata să ofere poporului Său puterea specială a Duhului în 1888. Dar a fost refuzat, ridiculizat, batjocorit și respins.

Puterea pe care ne-o dorim era ascunsă în ecuația simplă a neprihănirii lui Hristos, și sună astfel:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Acesta este geniul doctrinei adventiste despre Sanctuar. În ea este ascunsă puterea după care strigăm disperați în mii de rugăciuni. Tot ce așteaptă cerul este să ne cerem scuze pentru nebunia din 1888, și să primim oferta extraordinară de a ne lăsa reconectați la izvorul vieții.

Fără această scriere a caracterului divin în minte și inimă, calea revenirii Duhului Sfânt în Ploaia Târzie este blocată, indiferent cât de zelos și persistent ne-

am ruga. Să strigăm „Tată dă-ne Duhul Tău” în fața unui tron părăsit de Hristos este cea mai perfidă orbire cu care putem fi loviți. Este o criză de proporții inimaginabile, într-un moment vital al mării controverse; nu ne putem permite să repetăm istoria, să fim găsiți din nou „nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

De aceea am pregătit un serial despre solia 1888 și vâtrejul teologic declanșat atunci, ale cărui efecte devastatoare le resimțim astăzi, când stăm și ne întrebăm de ce toate speranțele escatologice ale acestui popor au fost înșelate.

Examenul pe care trebuie să-l trecem va consta într-o întrebare simplă: Poți face diferența între Hristos și Baal? Între autenticul și falsul Duh Sfânt? Între autentică și mincinoasa Ploaie Târzie?

Doar solia 1888 oferă răspuns la aceste întrebări, și de aceea vă invităm să urmăriți, în săptămânile următoare, în episoade scurte, calea pe care a mers acest popor din 1888 până în prezent. Vizionare plăcută și... decizii înțelepte!